

[Aksel Larsen.]

Men derpå til statsministeren. Han taler om det samfundsøkonomiske, idet han betoner, at det økonomiske naturligvis ikke er det væsentlige. Nej, det har jeg en levende fornemmelse af. Men det meste af statsministerens tale handlede om de økonomiske fordele ved at gå ind i fællesmarkedet og om de forfærdelige katastrofer, hvis vi ikke kom derind, og sådan har de øvrige fællesmarkedstilhængere også optrådt. Det er ikke rigtigt, at det er modstanderne, der først og fremmest har draget det økonomiske og materielle frem, men selvfølgelig er modstanderne nødt til også at beskæftige sig med det, når tilhængerne næsten kun har økonomisk-materielle argumenter for, at vi skal gå ind i fællesmarkedet; og når de så oven i købet forekommer os andre tvivlsomme, må vi selvfølgelig anfægte dem.

Statsministeren fandt, at der ville være store fordele for landbrug og fiskeri. Jeg har ikke tid til at gå ind på denne påstand, men det får jeg nok lejlighed til andetsteds; jeg tror ikke, fordelene er så store.

Videre siger han, at industrien får større muligheder i fællesmarkedet end udenfor og erindrer i den forbindelse om EFTA. Det forekommer mig, at EFTA var noget helt andet end fællesmarkedet, og hvis det ikke er gået op for statsministeren, kan jeg kun beklage det.

Han fortsætter: vi kan ikke afsætte vor store eksport til landene uden for fællesmarkedet. Ja men det er da gået hidtil, vi har da kunnet afsætte det meste af vor industrieksport til lande uden for fællesmarkedet, dels i Europa, dels uden for Europa, og hvorfor i alverden disse lande skulle forsvinde som aftagere på én gang, begriber jeg ikke. Men det hænger sammen med statsministerens usaglige hang til at optræde som katastrofepredikant, når det drejer sig om markedspolitik. I den forbindelse er han ikke så glad for, at jeg har erindret om hans udtalelser i London, hvor han rullede en frygtelig katastrofe op for os, hvis vi ikke kom i fællesmarkedet. Statsministeren beskæftigede sig med en af de ting, jeg havde anholdt dér, og jeg skal gerne komme tilbage til den.

Det, statsministeren sagde i London, var nemlig, at hvis vi ikke kommer ind og må klare os med et samarbejde med Norge og

Sverige, forudser regeringen levedofdsænkning, voksende arbejdsløshed og stigende underskud på betalingsbalancen. Dermed fremsættes den påstand: hvis vi ikke kommer ind, må vi klare os med et samarbejde med Norge og Sverige. Der er ikke andre, der vil handle med os. Det er det, jeg har anholdt, og da jeg gjorde det her fra folketingets talerstol, fik statsministeren travlt med at sige, at sådan skulle det ikke forstås. Nej, men sådan var det sagt. Derfor mener jeg, man har lov til at gå imod det, når ministeren kommer her som dommedagsprofet og siger, at der sker alle mulige ulykker: voksende betalingsbalanceunderskud, kæmpemæssig arbejdsløshed osv., og på den måde forsøger at skræmme befolkningen til at sige: lad os da hellere flygte ind i fællesmarkedet efter den gamle klassiske regel: hellere en ende med forskrækkelse end en forskrækkelse uden ende.

Så kommer statsministeren med den påstand, at vi bevarer vor selvbestemmelsesret over skatte- og socialpolitikken. Det er indtil videre kun en påstand. Der er ikke givet et sådant tilsagn ved handelsministerens forhandlinger i Bruxelles. Der er gjort opmærksom på, at det kan vi naturligvis gøre inden for de rammer, fællesmarkedet har fastlagt og vil fastlægge, men jeg tror, man bliver nødt til at tage hensyn til dette.

Det udenrigspolitiske vil hr. Gert Petersen tage sig af. Men der er dog noget, jeg er nødt til her at beskæftige mig med, for nu får vi det serveret helt klassisk: det er sådan, at det før så stridige og krigende Vesteuropa gennem fællesmarkedet bindes til fredens opretholdelse. Må vi have lov til at være her. Enhver, der har fulgt med i udviklingen efter den anden verdenskrig, ved, at krig mellem Vesteuropas magter er udelukket med eller uden fællesmarkedet, det har intet som helst med det at gøre. Fællesmarkedet binder ikke Vesteuropas magter til fredens opretholdelse, og derfor er det bare et retorisk argument, man bruger i håb om på den måde at lokke fiskene i garnet. Men det er selvfølgelig altid lidt mere klingende end at sige: ja men tænk nu på forureningen, kampen mod forureningen kræver, at vi går ind i fællesmarkedet. Jeg vidste virkelig ikke, at forureningen var et fællesmarkedsspørgsmål. Jeg troede, det var et dansk spørgsmål, et europæisk spørgsmål, et